

ICH KOSTI STÁLE ČAKAJÚ NA SPRAVODLIVOSŤ

NEDÍVAJ SA

MARY
BURTON

COSMOPOLIS

NEDÍVAJ
SA

**MARY
BURTON**

MARY BURTON
NEDÍVAJ SA

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 456. publikáciu.

Z anglického originálu *What She Saw*, vydaného vydavateľstvom Montlake v roku 2025,
preložila do slovenčiny Katarína Kvoriaková.
Jazyková redakcia Martina Vannayová
Obálka, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2026
Počet strán 320
Tlač TBB, a.s.

Copyright © Mary Burton, 2025
First published by Montlake, Seattle.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Katarína Kvoriaková, 2026

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude **trestne stíhané**.*

*Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI **sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané**.*

ISBN 978-80-8305-407-3 (ePub)
ISBN 978-80-8305-406-6 (pdf)
ISBN 978-80-8305-405-9 (print)

PROLÓG

RAFE COLTON

štvrtok, 31. júla 2025 o 11.00

Štátna väznica Red Onion, Pound, Virgínia

Vo väzení som sa naučil oceniť aj maličkosti. Prasklinu v stene. Chrobáka, ktorý prebehol po podlahe. Podčiarknuté slová v ošúchaných knihách so somárskymi ušami z väzenskej knižnice. Alebo keď sa úsmev spoluväzňa zmenil na zlovestný úšľabok. Cez hrubé múry cely som síce nevidel svet, ale naučil som sa sústrediť na detaily.

Moje myšlienky ovládol hrboľatý matrac väzenskej nemocničnej poste. Z ruky sa mi tiahla hadička infúzie a prístroj pípal do rytmu s mojím spomaleným lenivým srdcom. Lekár mi oznámil, že liečba nezaberá a do roku či dvoch bude po mne. Niektorí vravia, že by sa mi malo uľaviť – rakovina aspoň ukončí moje tri dekády v cele. Lenže mne sa páčilo žiť. A zo zvyšného času som chcel vyťažiť maximum.

Na opačnej strane miestnosti sedela zdravotná sestra a študovala zdravotné záznamy. Vlasy sivohnedej farby si vyplla do pevného drdolu. Bola odo mňa mladšia, mohla mať okolo štyridsiatky. Nemala porcelánovú pokožku ako mladé baby, ale stále z nej vyžarovala energia. Okolie očí jej brázdilo niekoľko vrások, ktoré svedčili o živote plnom sklamaní. Polmesiačikovitě okuliare mi pripomínali knihovníčku z druhého stupňa na základnej škole. Pani Davenportovú. O tejto sestričke som sníval v noci sám vo svojej cele. Ako asi vyzerala v mladosti? Mala hebkú pokožku a hodvábne vlasy? Boli jej krivky pevné a zvodné?

Prstami som počúchal hrubú väzenskú plachtu a chcel som si spomenúť, aké to bolo dotýkať sa ženskej pokožky. Ibaže tie spomienky mi už dávno vyklzli spomedzi prstov.

S povzdychom som zovrel ruky do pästí. Ani so mnou sa čas nemaznal. Asi s nikým z nás.

„Srdiečko, spravíte pre mňa niečo?“ prehovoril som.

Sestra zdvihla hlavu a zadívala sa na mňa.

„Dal by som si trochu vody,“ oznámil som a nepatrne som sa usmial.

Jej výraz zjemnel. Čas ma napokon neoboral o všetok môj šarm. V mladosti som si užíval uznanlivé pohľady žien. Chýbala mi tá ich iskra v očiach a pohľad na ich pootvorené pery, keď sledovali, ako sa hýbem.

Naliala vodu a priniesla mi ju k posteli. Chytil som do ruky plastový pohár a naše prsty sa letmo dotkli. Dekolt na uniforme v tvare V jej skĺzol nižšie, akoby mi chcela ukázať medzierku medzi prsiami. Široká blúzka nedokázala zamaskovať úzky driek a okrúhle boky. A stavil by som sa, že aj napriek nelichotivým čiernym topánkam mali jej lýtka pekný tvar.

Z jej pokožky sa šírila vôňa obyčajného mydla, a nie parfumy. Kedysi ma obklopovali mladé ženy, ktoré voňali ako horské kvety a sex.

Napil som sa a chladivá tekutina mi zvlažila suché hrdlo. „Ďakujem, zlatíčko. Vážim si to.“

Výraz jej tváre zostal neutrálny, ale v očiach sa zračilo očakávanie. Naklonila hlavu. Chcela sa usmiať, ale potom si to rozmyslela.

Páčilo sa mi, že som stále vedel vyvolať u žien úsmev. Možno som bol starý a umieral som, no márnivosť ma neupúšťala.

Ozval sa zvonček. A bolo po našej chvíľke. Sestrička vzala pohár a vybrala sa k bezpečnostným dverám. Otvorila a dnu vošiel muž v čiernom obleku s bielou košeľou a pohodlných topánkami. Policajt. Niesol sa ako každý člen policajného zboru. Tí dobrí sú vždy v napätí, očakávajú problémy a sú odhodlaní priskočiť na pomoc. Tento chlap bol ako tiger, vždy v strehu.

Stretli sme sa už dvakrát. Seržant Grant McKenna.

Neprezradil mi veľa o svojej minulosti, ale vypytoval sa ma na zločiny, vďaka ktorým som si vyslúžil doživotie. Novinári a policajti ma volali vrah z Horského hudobného festivalu a moje údajné obete prezývali festivalová štvorka. Ako prezývka nič moc, ale chytilo sa to.

Pred tridsiatimi rokmi ma mocipáni súdili a usvedčili zo štyroch vražd. A ja celý čas, až do dnešného dňa, trvám na svojej nevine. Našli to na mňa. Telá sa nikdy nenašli. Argumentoval som, že proces bol založený na dôkazoch, ktoré mi podstrčili do stodoly.

Spolu s policajtom vošiel do nemocničného krídla aj dozorca a postavil sa k dverám.

Posadil som sa a keď som si za svojím kostnatým chrptom napraval vankúš, zvrátil som tvár. Do tenkej pokožky sa mi zaryli putá, ktoré obopínali moje ľavé zápästie a priväzovali ma k posteli.

Grant vedel o mne základné fakty a môj prípad poznal zo spisu. Netušil som, ako hlboko sa do toho ponoril, ale vedel dosť. Lichotilo mi, že sa vrátil. V posledných rokoch som nemával veľa návštevníkov, aj keď v minulosti vrah z Horského hudobného festivalu zatienil aj hviezdy ako Charles Manson, Ted Bundy či John Wayne Gacy.

Podľa policajtov a médií moje vražedné besnenie neprebiehalo roky, ale prebehlo počas šiestich hodín. Psychológovia sa domnievali, že by som zabil viac žien, keby ma polícia nezastavila. Na chvíľu som panoval všetkým článkom a novinám. Bolo to krátke, ale intenzívne. Teraz si už na mňa nik ani nespomenul. Nebol som ani poznámka pod čiarou. Bol som dôležitý iba preto, lebo telá sa nikdy nenašli.

„Zdravím, seržant,“ ozval som sa.

„Dobrý deň, pán Colton,“ odvetil a podal mi ruku.

Chytil som ju a toto veľmi ľudské gesto ma dostalo. Ohromilo ma, že dozorca neprotestoval. „Užívate si dôchodok?“

„Nemôžem sa sťažovať,“ odpovedal Grant, spustil ruku a priniesol si stoličku.

„Washington, ak sa nemýlim? Oddelenie vražd?“

„Skvelá pamäť.“

„A teraz žijete iba z penzie?“

Grant sa sklonil tak, aby sa mi mohol dívať do očí. „V podstate.“

„Tak prečo si neužívate dôchodok?“

„Chlapi ako vy a ja nikdy neodchádzajú z hry, nemám pravdu?“

Z mnohých policajtov sálal chabo utajovaný hnev. Traumy z minulosti, nevyriešené prípady, vrahovia, ktorí im ušli – to všetko ich prenasledovalo.

Chodili sem v nádeji, že ak nájdú telá vraha horského hudobného festivalu, spasí ich to.

No dobrí policajti vedeli skrývať svoje emócie. A ja už som zistil, že Grant patril k tým dobrým.

Pozorne ma sledoval. „Vraj vás čaká ďalšie vypočúvanie a možné podmienené prepustenie. Tentoraz to pre vás vyzerá nádejne.“

„Nepredstavujem hrozbu pre nikoho,“ odvetil som. „Nežiadam hádam až tak veľa, keď chcem stráviť posledné chvíle života v horách, či áno?“

Na okamih ma pozoroval. „Plánujete sa vrátiť do Dawsonu?“

„Áno.“

Grant si nikdy nepriniesol zápisník ani zložku. No mal som podozrenie, že má pamäť ostrú ako britva. „Súdna rada sa bude zaoberať vašim podmieneným prepustením budúci mesiac. Radi prepúšťajú zo súcitu.“

Prepustenie. To slovo som už počul, ale zažil som priveľa sklamaní, aby som si dovoľil niečo cítiť. Iba som si držal palce. „Pánboh vyslyš.“

Grant si založil ruky na hrudi. Bol v dobrej forme. Zjavne posilňoval a behával. Pri jeho poslednej návšteve sme sa chvíľu nezáväzne rozprávali o posilňovaní. Aj ja som cvičil vždy, keď som mal možnosť. Na tomto mieste sa oplatilo byť silný.

„Pred niekoľkými týždňami som mal prednášku na jednej konferencii,“ začal Grant.

Takže dnes žiadne rečičky, išiel rovno k veci. „Dúfam, že o mne?“

„Okrem iného aj o vašom prípade.“

„Aká bola téma?“

„Odsúdení bez tiel.“

„Zaujímavé. Mali ste veľa takých prípadov?“

„Dost.“

„To musí byť pre políciu aj pre rodiny dosť frustrujúce. Nemôžu to uzaviť. A sudca s porotou iba ťažko dokážu obhájiť odsúdenie ako v mojom prípade. Koľko z nich stále rozmýšľa, či náhodou neodsúdili nevinného muža, ako som ja?“

„Neviem,“ odpovedal Grant, oprel sa a rozopol si sako. Vážil som si, že sa oblieka ako profesionálny muž zákona.

„Stavím sa, že mnohých dodnes máta, či sa rozhodli správne.“

„Čo keby ste mi prezradili, kde sú tie telá?“ nadhodil Grant.

„Dnes žiadna predohra?“ uškrnul som sa. „Idete priamo na vec. No dievčatá si na to potrpia, aby sa trochu rozohriali pred hlavnou akciou.“

Pred rokmi mi policajti a prokurátori mávali pred nosom ponukami na zníženie trestu, keby som im povedal, kde sú telá. No keby som to aj vedel, neprezradil by som im to. Policajti vedia klamať a ja im neverím.

Okrem toho som si celkom vychutnával tajomno nedopovedaného príbehu. Všetkým sa páči pozornosť. Naháňame sa za ňou rôznymi spôsobmi. Niektorí sa postavajú na pódium. Iní píšu. Ďalší sa dajú potetovať alebo si zvolia okázalé poznávacie značky auta. Každý, kto tvrdí, že chce zostať nenápadný, nevie, ako utiecť pred svojím tieňom.

Moje mlčanie ma stavalo do centra pozornosti. Dnes mi už o ňu ani tak nešlo ako kedysi, ale takéto návštevy narúšali monotónnosť väzenského života. Tu som sa musel uspokojiť aj s málom.

„Som-nevinný,“ vyhlásil som znovu. Opakoval som to tak často, že sa tie slová v mojej hlave spojili do jedného.

„Áno, to už som počul.“

„Obete vraha z Horského hudobného festivalu sú dávnou minulosťou.“

„Niektorí na nich dodnes nezabudli.“

„Stavím sa, že tých, čo si pamätajú, by ste zráтали na jednej ruke.“

„Idem do Dawsonu,“ oznámil mi Grant.

Spomienky na Dawson som si uchovával už iba vďaka obrázkom, ktoré som si vystrihol z článkov o festivalovej štvorke. A tie boli čierno-biele a vyšli už aspoň pred desiatimi rokmi. Nezachytávali sýte farby modrej oblohy, ani zeleň zvlnených kopcov, či vôňu zemolezu na jar.

„Je to malé mesto uprostred ničoho.“

„Ja to považujem za výhodu,“ nadhodil Grant.

Keď hovoril o Dawsons, jeho nepatrný južanský prízvuk sa prehĺbil. Stavil by som sa, že to bolo jeho rodné mesto alebo mu pripomínalo domov. „Idete do Dawsonu pre ticho a pokoj?“

„Jedna autorka sa chystá napísať článok o tom prípade. Už som sa s ňou stretol. Je bystrá. Húževnatá. A aj ona tam má namierené.“

Provokoval ma. Dawson. Prípad. Žena. „Myslíte si, že dokáže to, čo sa policajtom za tridsaťjeden rokov nepodarilo?“

„Možno áno.“

„Píše knihu o mne a všetkých tých nezvestných ženách?“

„Netuším. Možno.“

Dráždilo ma hovoriť o žene, ktorá na mňa myslí. „Postavil sa vám z nej?“

Neodpovedal. *Aha, tak pravý južanský džentlmen.*

Narazil som na citlivé miesto, preto som zatlačil. „Snažíte sa ju získať mojou hlbokou temnou spoveďou?“

Grant sa pomrvil, uhladil si pokrčené sako dlhými opálenými prstami. „Už od čias Adama a Evy sú muži ochotní obetovať všetko pre krásnu ženu. Ani ja nie som výnimkou.“

Toto mal byť ten okamih, keď predstieral, že sme kamoši. Partáci. „Čo by sme nespravili pre ženu.“

„Máte nejakú múdru radu?“ nadhodil Grant. „Vždy ste to s dámami vedeli.“

„Ach, ale už to je tridsaťjeden rokov. Vyšiel som z cviku.“ No zviest ženu nebol pre mňa nikdy problém a stavím sa, že aj dnes by mi to šlo, keby som znovu dostal šancu. „Preceňujete ma.“

Zaškeril sa. „O tom pochybujem.“

Grant bol dobrý. Hádzal mi návnadu. A ja by som mu ju nemal žrať, ale nemohol som odolať. „Povedzte mi o nej niečo. Blondína? Brunetka? Vysoká? Nízka?“ V mysli sa mi už odvíjali scenáre. „Má nejaké meno?“

„Volá sa Sloane Graysonová. Tmavé vlasy. A veľmi priťažlivá.“ Policajtov hlas nepostrehnuteľne znežnel. Grantovi sa páčil pohľad na túto Sloane Graysonovú.

„Vo väzení nemám veľa príležitostí čítať články o skutočných zločinoch. Dobre píše?“

„Áno,“ potvrdil Grant a jeho pohľad aj tvár zostávali uvoľnené. No ruku zatínal do päste a uvoľňoval ju.

„Povedzte pani Graysonovej, že neviem, kde sa nachádza festivalová štvorka. A dokázal to aj detektor lži.“

„Stavím sa, že vy ste prišli na to, ako ho oblafnúť.“

Rozhovor o Dawsons a Sloane Graysonovej vo mne prebudil vášeň, ktorú som roky potláčal. „Ak ma dovedy neprepustia a nebudem sa k vám môcť v Dawsons pripojiť, dajte mi vedieť, ako to šlo. Rád by som vedel, čo vyhrabe.“ Kútiky pier som nadvihol do úsmevu. „Prepáčte mi ten nemiestny žart. Pobavenie hľadám všade tam, kde sa dá.“

1. KAPITOLA

JOE KELLER

piatok, 20. mája 1994 o 8.00
10 hodín do festivalu

Sláva. Joe Keller vedel, že mladá žena vedľa neho sníva o sláve. Bola to sladká princezná s plavými vlasmi a veľkými hnedými očami. A kozami, medzi ktorými sa chlap mohol stratíť.

Rovnako ako všetci, aj ona sa už videla na pódiu v žiare reflektorov, ako prepletá dlhými prstami na gitare. Takým ako ona znelo v ušiach jasanie davu, keď si večer líhali do postele. Ako gitarista a pomocník pri koncertoch poznal svojho času mnoho podobných žien.

Joe odbočil doprava a zišiel z hlavnej cesty. Aj on kedysi sníval o asistentoch, ktorí by zabezpečili, aby mu nič nechýbalo. Všade by ho vozili, starali sa o to, aby mal v šatni svoje obľúbené hamburgery a lajny koksu a leštili by mu zbierku gitár. Každý by bozkával zem, po ktorej chodí. Po tom túžil v jej veku.

„Hráš v nejakej kapele?“ spýtal sa.

Pomrvila sa a narovnala si modré gitarové puzdro medzi kolenami. „Nie, ale dúfam, že sa mi aspoň na chvíľu podarí dostať na pódium. Ty si v nejakej kapele?“

„Dakedy som hrával na gitare.“ Bolo ťažké nezízať na jej tvár. „Snívaš o tom, že sa staneš hviezdou?“

„Jasné. A kto nie?“ Túžila po novom oblečení, po vizážistkách, ktoré by ju učesali a namaľovali, po kostýmoch s trblietavými kamienkami. Chcela,

aby všetci vedeli – skutočne *vedeli* –, že je hviezda. Vtedy by ju už nemohli ignorovať. Kiežby za každú takúto ženu dostal cent.

Keď zabočil na menšiu horskú cestu, zovrela gitarové puzdro. Joe podradil, lebo do tých kopcov musel motor viac zabrať.

Jej modré gitarové puzdro bolo obité a polepené nálepkami s menami miest, ktoré nemohla navštíviť.

„Pekné puzdro,“ pochválil a dúfal, že sa trochu uvoľní a rozhovori sa. Malo svetlú modrú farbu a vďaka nemu si ju všimol, ako kráča po ceste z autobusovej stanice v Dawsons. Človek nemusel byť detektív, aby zistil, že má pred očami vidinu festivalu. O niekoľko hodín to malo celé vypuknúť. Táto dievčina určite nemala viac ako devätnásť či dvadsať rokov. „Si príliš mladá na to, aby si videla všetky tie miesta.“

Zadávala sa na otrhanú nálepku Nashvillu. „Kúpila som ho z druhej ruky. Páči sa mi jeho história.“

„Počula si nejaký príbeh o tom puzdre?“

Zastrčila si plavú kučeru za ucho. „Majiteľ záložne mi tvrdil, že predchádzajúca vlastníčka hrala v šesťdesiatych s Rolling Stones. Možno aj ja niečo také zažijem.“

„Len sa v živote veľmi neponáhľaj,“ poradil jej. Aj on sa náhlil a narobil kopec chýb. „Inak, volám sa Joe.“

„A ja som Laurie.“

Stúpali do strmého kopca a motor nákladného auta hlasno vrčal. Keď sa Joe pomrvil, plastové sedadlo pod jeho zadkom zapraskalo. Palubnú dosku pokrývala tenká vrstva cigaretového popolu. Keď bol sám, netrápilo ho, ako to v aute vyzerá. No teraz s Laurie by si prial, aby tam udržiaval väčšiu čistotu.

„Čo ťa sem privádza?“ spýtal sa.

„Pracovala som v bistre vo Waynesboro. Raz prišiel na kávu chlap, ktorý vyzeral ako Kurt Cobain. Bol štíhly a tmavé okuliare zvýrazňovali jeho vyrysované črty tváre. Keď dopil, spýtal sa, či môže vylepiť niekoľko plagátov. Šéf s tým súhlasil a *Kurt* vyvesil leták do výkladu a tiež do mužských i ženských záchodov. Pozvala som ho na kolu a on mi rozprával o festivale. Vraj by to malo byť veľkolepé.“

Hovorila o usporiadateľovi festivalu Rafem Coltonovi. Ten rád prikrášľoval pravdu. „To bude teda niečo!“

„A ty čo budeš robiť na festivale?“

„Nosiť vybavenie. Starat' sa o pódium, svetlá a káble. Všetky tie nezaujímavé veci, bez ktorých by sa šou nezaobišla. A potom si s kapelou *Terri-ble Tuesdays* zahráme niekoľko pesničiek.“

V očiach sa jej blysol záujem. „Takže budeš na pódiu.“

„Nič nie je isté. Momentálne som len kuriér s gitarou. Odovzdám náklad a možno si niečo zahrám. Nejde o nič prevratné.“

„Ten usporiadateľ hľadá nových umelcov. Vo veľkých mestách ako Nashville mávajú také akcie, ale určite nie v Dawsonsone. Mám šťastie.“

„A do Dawsonu si prišla autobusom?“

„Chcela som ísť autom, ale pred tromi dňami vypovedalo službu. Dúfala som, že ma autobus vyhodí niekde bližšie. No zjavne je to dlhšia prechádzka, ako som si predstavovala.“

„A vtedy som prišiel ja.“

Dievčina sa zaškerila. „Mám to ale šťastie.“

Joe si počuchal rukou nepestovanú bradu. Vyzeral na viac ako štyridsať, ale rád si myslel, že stále na to má. Jeho tetovania na rukách dokazovali, že si už čo-to odžil, presne ako Laurino gitarové puzdro.

„Dav ťa bude zbožňovať,“ poznamenal.

„Myslíš? Veď si ma ani nepočul hrať.“

„Vyžaruje z teba tá správna energia. Vibrácie. Producenti tomu hovoria, že máš v sebe *iskru*.“

„Ďakujem. Dúfam, že sa mi podarí získať si publikum.“

„Každý, kto je ochotný vyšliapať si tú cestu s gitarou a ešte aj v tomto teple, túži po sláve.“

„Snívam o tom už od detstva,“ nadchla sa.

„A stála si už na pódiu?“

„Párkrát. Nešlo však o nič, čím by som sa mohla chváliť. Malé kaviarne, stredoškolské talentové šou a menší festival v kostole. No niekde začať treba, nie?“

„Presne tak.“

Joe spomalil. Laurie sa zadívala na nákladné auto pred nimi, ktoré viezlo pódiové vybavenie. Zastal pred vchodom do areálu festivalu, za ktorým sa otváralo veľké pole. Pomrvila sa na sedadle a pevnejšie zovrela puzdro.

Joe zabočil doprava k hlavnému vchodu. Organizátor vybral nádherný priestor so zvlnenými zelenými kopcami v pozadí a modrým nebom nad hlavou. Okolo starého sivého farmárskeho domu rástol zhhluk dubov a za ním sa na oblohe zbíhali tmavé mračná, akoby sa rozhodovali, či majú priniesť dážď alebo nie.

Nákladiak sa pohol po zaprášenej ceste a pomaly bafkal vpred. Joe pokračoval ďalej od farmy, kde zabočil. Vynorili sa pred nimi ďalšie nákladné autá a pätnásťmetrové pódium s pripravenou zvukovou aparátúrou. Stáli na ňom robotníci a vyťahovali svetelnú techniku. Joe zaparkoval vedľa viacerých dodávok a menších nákladiakov. Všetky boli otvorené a ľudia z nich nosili náklad.

„Tu sa toho toľko deje,“ zalapala Laurie po dychu.

„Je to kontrolovaný chaos. Ticho pred búrkou.“

Narovnala sa. „Neviem sa dočkať.“

Oprel sa svojím obrovským potetovaným predlaktím o volant. Hľadel na ľudí, ako vynášajú škatule, rozkladajú stánky a vešajú trička s logom Horského hudobného festivalu a plagáty. „Za denného svetla to vždy vyzerá nablýskane a lákavo. No blíži sa noc. Daj si na seba pozor, Laurie.“

„Naši sa rozišli, keď som mala desať. Naučila som sa o seba postarať. Budem v pohode, Joe. Už som si čo-to preskákala.“

„Je z teba hotový mudrc,“ podpichol ju.

„Som mladá, ale nie hlúpa.“

„To je fajn. Tak nezabudni rozmýšľať, Laurie. Pracoval som už na akciách Rafeho Coltona a vždy je to šialenstvo.“ Ani nevedel prečo, ale mal pocit, že ju musí vystrihať. „Dievčatá ako ty si tam dávali na večeru.“

Podľa jej úsmevu vedel, že jeho varovanie šlo jedným uchom dnu a druhým von. „Ďakujem, Joe. Sľubujem, že si dám pozor.“

„Práve sa rozkladá stánok s hamburgermi,“ oznámil jej. „Určite budú mať pre teba prácu na pár hodín a nakrmia ťa, keď budeš hladná.“

„Ďakujem, hneď tam zbehnem.“

Zo sedadla vzal pokrčenú účtenku a načmáral na ňu číslo. „Toto je moje číslo. Keby si po festivale niečo potrebovala, zavolaj mi.“

Dívala sa na hrubé čísla a načiahla sa po kľúčke. „Prečo sa o mňa tak bojíš, Joe?“

„Ako som povedal, už som zažil pár takýchto akcií.“

„Si milý.“

Zhlboka sa nadýchol, až sa mu hrud' tak veľmi roztiahla, že sa mu naplo tričko vpredu. „Nie až taký milý, ale v nasledujúcich osemnástich hodinách určite stretneš aj horších, ako som ja.“

Otvorila dvere a pravou rukou vybrala gitarové puzdro. V bruchu jej zaškvrkalo. Zasmiala sa. „Burger znie fajn.“

„Veľa šťastia.“

Zamávala Joeovi a stratila sa v dave. Keď došla k stánku s jedlom, obzrela sa a zachytila jeho pohľad. Usmiala sa, potom sa predstavila mladej žene, ktorá pripravovala stánok s jedlom.

Trúbenie pritiahlo jeho pozornosť späť k podstatnému. Možno sa mu podarí zaľahať za nitky u niekoľkých kapiel a nájde spôsob, ako jej pomôcť so zlomom v kariére. A potom ktovie? Možno si nájdu nejaké tiché miesto, kde mu bude môcť Laurie náležite poďakovať.

2. KAPITOLA

SLOANE

piatok 15. augusta 2025 o 12.00

Dawson, Virgínia

V mestečku Dawson uhnieszenom medzi horami v strednej Virgínii som sa neocitla prvýkrát. Nachádzalo sa asi tridsať kilometrov severozápadne od medzištátnej cesty číslo šesťdesiatštyri medzi Charlottesville a Waynesboro. Vyhľadávali ho nadšenci histórie, vína, milovníci skvelých výhľadov, či pocestní, ktorých prepadla chuť na hamburger, či potrebovali prestávku na záchod.

Malo asi päťtisíc stálych obyvateľov, ale počas turistickej sezóny v lete a na jeseň obsadili všetky ubytovacie zariadenia medzi kopcami a dolinami návštevníci, a vtedy populácia vzrástla štvornásobne.

Ja som prišla v hluchom období. Letní dovolenkári už odišli, lebo v štátnych školách a univerzitách sa začal školský rok, no jesenní turisti sem mali začať prúdiť až o dva týždne, tesne pred sviatkom práce začiatkom septembra. V tomto okamihu sa ubytovanie dalo zohnať za celkom slušnú sumu.

Prenajala som si horskú chatu tak ďaleko od rozpadnutej cesty, že aj v najrušnejšej sezóne ju chcel málokto. Môjmu rozpočtu sa páčili malé vidiecke chatky v ťažko dostupných terénoch.

Na hlavnej ulici som zazrela prenajímaciu kanceláriu, preto som pred ňou zastala a zaparkovala svoj džíp. Poludnie v Dawsonske sa zjavne rozbiehalo pomaly, ale vo večerných hodinách sa tempo iste zrýchlilo.

Vystúpila som, vyhodila som si na pleciah batoh a vošla do kancelárie. Agentúry mi zvyčajne poslali vstupný kód, takže som sa nemusela obťažovať s registráciou na začiatku pobytu. No keď som si vybavovala prenájom tu, dozvedela som sa, že v tejto chatke nebol žiadny elektronický zámok. Vraj im nestálo za námahu meniť v ňom batérie tak ďaleko od civilizácie. Tak čo už. Nebolo to ideálne, ale prišla som sem pracovať, nie sa zabávať.

Keď som vchádzala do budovy, nad dverami zacinkali zvončeky. Privítali ma dva prázdne stoly. Na stenách viseli obrázky domov oveľa krajších, než som si mohla dovoliť. Svoju chatku som medzi zarámovanými nenašla.

Podišla som k recepcii a zabúchala hánkami na imitáciu dreva. „Haló?“

Ozvalo sa spláchnutie záchoda a kroky. O sekundu sa z kúpeľne vynorila žena, ktorej by som hádala asi päťdesiat rokov, a sušila si ruky. Plavé vlasy mala vypnuté do chvosta a mejkap zvyrazňoval pekné črty. Nebola vysoká a bolo jasné, že pod bavlenným topom, značkovými nohavicami a čizmami na zákazku nosila pár kilogramov navyše.

Občas som prichádzala do styku aj s boháčmi, keď si ma najali, aby som pre nich napísala nejaké anonymné články. Zámožných ľudí neprezrádzalo drahé oblečenie ani autá, ale ich prístup. Jedna žena, ktorej rodina kedysi zbohatla na tabakových plantážach, chcela vyrozprávať svoj príbeh, ale „nechcelo sa jej trápiť zbytočnými detailmi“. Ďalší chlapík so zvereneckým fondom, ktorý vyzeral, akoby spával na ulici, sa rozhodol podeliť sa na internete o svoju víziu. Mohla som im povedať, že ich diela nebude nikto kupovať. No radšej som si zahryzla do jazyka, lebo núkali dobrý zárobok. Moja výsledná práca sa obom páčila, ale pokiaľ viem, žiadna z tých kníh napokon nevyšla.

„Zdravím,“ ozvala sa žena. Hodila papierovú utierku do koša a podala mi ruku. „Som Bailey Briggsová Jonesová. Čo pre vás môžem urobiť?“

V týždňoch po koncerte vypočúval šerif CJ Taggart aj Bailey Briggsovú, ktorú videli na koncerte s Debrou Jacksonovou, jednou z obetí festivalu. Bailey pod prísahou pripustila, že sa s Debrou na koncerte stretli a chvíľu sa rozprávali o škole. Počas svojho svedectva veľmi pokojne vyhlásila, že z koncertu odišla údržbovou cestou okolo jednej ráno a stopla si auto, ktoré ju vzalo domov.

„Som Sloane Graysonová,“ predstavila som sa a posunula som si batoh ešte vyššie na pleciah. „Prenajala som si u vás chatku a potrebujem od nej kľúče.“

„Prišli ste si po kľúče!“ zasmiala sa Bailey. „To je poriadne retro. Momentálne už máme iba dva také podnájom. A keďže Sawyerov byt je už prenajatý, potom zostáva len Taggartova chatka.“

„Áno, presne tá je moja. Taggartova.“

„Už dlhšie nikto nemal záujem o túto nehnuteľnosť a jeho prasnovec uvažuje nad predajom.“ Otvorila zásuvku v prvom stole a vytiahla z nej zväzok s tromi starými kľúčmi. „Zámky sú staré, ale fungujú.“

„Určite budú v poriadku.“

Bailey zovrela kľúče svojou pestovanou rukou a potom ich hodila do mojej mozoľnatej dlane. „Prišli ste na dva týždne?“

„Za toľko som zaplatila, ale ktovie? Máte ju už obsadenú po mojom odchode?“

„Preboha, nie. Môžete v nej zostať aj do konca septembra.“

„Dobre vedieť.“

„Prečo sa taká kočka ako vy chce skrývať v starej búde v lese?“

„Potrebujem tiché miesto na prácu. Horí mi termín.“

„Nie ste náhodou jedna z tých spisovateliek, ktoré píšete o skutočných zločinoch?“

„Prečo sa na to pýtate?“ zaujímalo ma.

„Taggartovu chatku si vždy prenajali iba takí, čo sem prišli vyriešiť nejaký zločin.“

Tvářila som sa nechápavo, aby som sa dozvedela viac. Ľudia radi rozprávali a chceli dokázať, že sú informovaní. „Aký zločin?“

„Taggart zastával post šerifa v Dawsons viac ako dvadsať rokov. Vyšetroval vraždy Horského hudobného festivalu,“ recitovala ako spamäti, akoby tie fakty boli zažraté do jej mozgu.

„Niečo som o tom čítala,“ pripustila som.

„Pre koho píšete?“

„Mám zmluvu s jedným časopisom. Nemá veľký náklad.“

„A prečo ste teda prišli sem?“ Pokrútila hlavou. „Mávame tu turistov a nadšencov horskej cyklistiky, ale nie spisovateľov.“